

Een spraakzame dag

Tot op de huid
Christiaan Bakker

Ik draai zorgvuldig het stuk weefsel op het gaasje. Klaar voor verdere bewerking straks, wanneer we als detectives onder de microscoop kunnen gaan zoeken naar nog niet gevangen huidkancercellen.

„Het stukje is eruit, hoor”, stelt mijn teamgenoot meneer gerust. Althans, dat is de bedoeling, maar dat blijkt niet nodig. Meneer Daniels van 88 jaar is eigenlijk sinds binnenkomst op boeiende wijze non-stop aan het woord. In de adem-pauzes hebben we de patiënt onze controlevragen kunnen stellen voor de Mohs-chirurgie procedure.

We bevinden ons inmiddels in het gesprek midden in de formatie en hier op de operatietafel wordt vanuit diverse perspectieven door

onze eloquente ‘tafelgast’ gefilosofeerd over de verschillende mogelijkheden. „Als die mevrouw Kaag nu eens...” Voor de zekerheid herhaal ik de informatie van de verpleegkundige, dat het stukje eruit is en patiënt terug mag naar de wachtlounge.

„Is het al klaar dan?”, zegt hij, zichtbaar teleurgesteld, „we zijn nog maar net begonnen. En ik heb de verdoving niet eens gemerkt. Maar wel heel leuk dat ik terug mag naar mijn kameraden.”

De dag is nog maar twee uur bezig, maar voelt nu al bijzonder. Onze verzameling cliënten/patiënten lijkt wel als door vijftien assessments bij elkaar geselecteerd. Ze kunnen het niet gewoon goed met elkaar vinden, maar ronduit uitstekend.

We volgen onze procedure en tussen het weghalen van het volgende plekje op de neus van meneer Hoekstra door bespreekt meneer zijn vroegere werk bij Philips. We ronden af en spreken onze hoop uit dat we bij de volgende ronde het sein brandmeester kunnen doorgeven. „Ach, doe het maar niet te snel, ik heb nog behoorlijk wat onderwerpen te bespreken in de wachtkamer.”

Het lijkt vandaag wel alsof het middel (via Mohs-chirurgie met precisie marge weefsel-sparend huidkanker verwijderen) het doel (vrij van huidkanker) heeft ingehaald. De mannen gaan zo in elkaar op dat de huidkanker en de dames en ik, ons hebben te schikken in onze bijrol. Bij een derde ronde bij meneer Daniels en na een ochtend van zeer uitvoerige en uiteenlopende gesprekken, pakt mijn assistente de draad weer op.

„En hoe was het die laatste jaren bij de Philips?”

„Nee, dat is mijn collega patiënt, Wim.”

De arme dame verschiet van kleur. „O, wat erg, u heeft allen ook zoveel boeiende verhalen, ik ben helemaal de kluts kwijt.”

**Het blijft altijd
wonderlijk hoeveel
extra huid er
beschikbaar blijkt in
naburig gelegen
weefsel**

Minzaam lachend: „Jongedame, ik ben blij dat je erover begint, want ik wilde er net iets over vertellen...”

Het gesprek kabbelt verder en de focus komt weer te liggen op de huid. Een voor een blijkt de huidkanker in zijn geheel verwijderd en kunnen we de open plekjes met een verschuiving van aanpalende huid reconstrueren. Het blijft altijd wonderlijk hoeveel extra huid er beschikbaar blijkt in naburig gelegen weefsel. Ook bij meneer Daniels schuift de tegenoverliggende huid als panelen in elkaar. En als laatste van de dag gaat de laatste hechting erin. De wachtruimte is leeggelopen; het gezelschap en alle geluid is verdwenen. „Het zit er nu echt op, u mag naar huis!” Stralend antwoordt hij: „Hartelijk dank, het was een waar genoegen... in Sociëteit Nij Smellinghe!”

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe